

О две изјаве председника Николића

Пише: Никола Милованчев
понедељак, 11 јун 2012 10:19

Неки недоучени политичари и поједини медији згранули су се због једне врло умерене и коректне изјаве председника Николића о Вуковару. Већ обична констатација да је „Вуковар био српски град“ некога иритира. Нису Срби „дотепенци“ у Вуковар! Баш обрнуто! Када је 30. јануара 1717. леди Мери Вортли Монтегју писала да је 28. јануара пошла у Вуковар, „врло велик град настањен Рашанима (Србима)“, то је била сасвим обична констатација изречена на основу чињеничног стања. Када је цар Фрања Јосиф 1848. г. тај исти Вуковар, на основу етничког састава и народне жеље, прикључио Српској Војводини, то је било нормално. Било је сасвим нормално да је Западни Срем део Срема а не Славоније и да припада Војводини. Касније су неки политички токови, мимо воље народа, одвојили Вуковар од већег дела Срема и осталог дела Војводине. Геноцидом у Другом светском рату и смрћу 2.450 Срба из среза Вуковар, као и насељавањем бројних усташких породица, национална слика била је промењена. Нови ратни и поратни догађаји 1990–97. поново су променили састав становништва на штету Срба. Ђорђе Мацут, председник Већа српске националне мањине, недавно је истакао да је 1990. и 1991. пре почетка било каквих ратних сукоба у Вуковару убијено 450 грађана српске националности и да за то досад нико није одговарао.

Г. Николић није о Вуковару изрекао ништа осим једне историјски тачне чињенице. Надајмо се да ће једног дана поставити и питање одговорности за злочине над цивилним становништвом Вуковара после доласка ХДЗ на власт и проглашења независности Републике Хрватске.

И у погледу Сребренице, г. Николић зна историјске чињенице. Он сигурно зна за важност града Сребренице у српској средњовековној држави, у српској деспотовини Стефана и Ђурђа Смедеревца. Вероватно зна и статистичке податке о становништву

О две изјаве председника Николића

Пише: Никола Милованчев
понедељак, 11 јун 2012 10:19

Сребренице у прошлости (цитираћу књигу „Становништво Босне и Херцеговине“, уредио академик Јован Радонић, посебна издања САНУ, књига ССХХИХ, Београд 1955). Као што је познато, Сребреница је, до геноцида над Србима у Другом светском рату, имала благу већину православних Срба (уз део муслимана, који су се сматрали Србима). Познато је, да је по званичном прорачуну турске царевине из 1865. г. нахија Сребреница имала 14.329 мушких глава: 7.216 православних и 7.113 муслиманских. Последњи попис уочи II св. рата је у срезу Сребреница исказао 35.210 становника: 17.766 православних, 17.332 муслимана, 103 католика и 9 осталих. После II светског рата и геноцида над Србима у НДХ, Срби у Сребреници су остали у благој мањини. Зашто је иза 1950 етничка слика Сребренице стално мењана на штету српске популације требало је питати Јосипа Броза и његову клику.

Стрељање ратних заробљеника јула 1995. свакако је злочин. Злочин је и убијање 3.287 Срба у Сребреници и околини, у раздобљу 1991–1995. За разлику од стрељања у јулу 1995, жртве на српској страни су биле не само мушкарци већ и жене и деца а начин убијања је често пута био много језивији од стрељања и пре би одговарао квалификацији систематског геноцида.

Ни о Сребреници председник Николић није изрекао ништа осим једне врло умерене и тачне констатације.